

THE ARMENIAN CHURCH

ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՅՑ
ԵԿԵՂԵՑԻՆ

A BRIEF HISTORY

Եւ պահած՝ «Մի բնութիւն բանին մարմնացելոյ» հաւատամքը, միաժամանակ բանադրելով Եւտիքեան միաբնութեան կանութիւնը: Հայաստանեայց Եկեղեցին կը վարդապետէ թէ Քրիստոս եղաւ իրական եւ կատարեալ Մարդ՝ հոգևով, մտքով եւ մարմնով, առանց երբեք դադրելու Աստուած ըլլալէ: Հայոց Եկեղեցին ընդունած է առաջին երեք Տիեզերական Ժողովները (Նիկիոյ 325-ի, Կ. Պոլսոյ 381-ի եւ Եփեսոսի 431-ի), մերժած է Քաղկեդոնը: Ան կ'ընդունի Եկեղեցիի անսխալականութիւնը տիեզերական Ժողովներու մէջ: Եկեղեցական խորհուրդներու եւ Եկեղեցիի կարգի իր ուսուցումներուն մէջ Հայաստանեայց Եկեղեցին չի տարբերիր Արեւելեան այլ Ուղղափառ Եկեղեցիներէ:

ՏԻՐԱՆ ԱՐՔԵՊՍ. ՆԵՐՍՈՅԵԱՆ

Western Diocese of the Armenian Church of North America
3325 N. Glenoaks Blvd., Burbank, CA 91504
Tel.: (818) 558-7474 Fax: (818) 558-6333
Email: info@armenianchurchwd.com. www.armenianchurchwd.com
Printed by Diocesan Press
2009

The Armenian Church; A Brief History

The origins of the Armenian Church date back to the period of apostolic evangelization. During the first centuries of Christianity, Armenia had close relations with the West where the new religion had spread. The influence of Syrian Christians came from the south. According to tradition, the founders of the Armenian Church were the apostles Thaddeus and Bartholomew, whose graves can be found in Armenia and are honored as holy shrines. A succession of Armenian bishops, whose names are remembered in manuscripts, lived in Armenia from the early evangelical period until the beginning of the fourth century, when the country officially accepted Christianity. Apart from this, numerous persecutions of Christians took place in Armenia when Christianity was an underground movement, particularly in the years 110 A.D, 250 A.D., and 387 A.D.

The complete and official conversion of Armenians to Christianity was executed in 301 by St. Gregory the Illuminator, who was an Armenian Parthian by birth and had studied in the city of Caesarea in Cappadocia. He is the patron saint of the Armenians.

The Christian evangelization of Armenia continued during the fourth century with the great help of Greek and Assyrian evange-

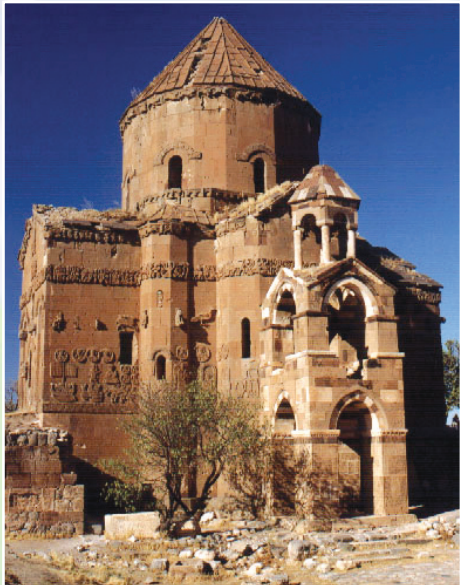
lists. But the spreading of the Gospels faced obstacles because Armenians did not have their own alphabet. To overcome this problem, Mesrob Mashdots, an Armenian monk, invented the Armenian alphabet in 405 A.D. with the support of King Vramshabouh and Catholicos Sahag. During the next thirty years, the Bible was translated into Armenian from the Greek Septuagint (LXX) as well as the important writings of the Fathers of the Church. These translations successfully rival Latin and Greek renditions of the Holy Bible in their clarity and richness of language and precision of syntax. As a result of this cultural revolution, the Armenians had the courage to revolt against the mighty Persian State and, led by Saint Vartan, battled to defend their faith.

The Arab invasion of Armenia lasted from 640 A.D. to 885 A.D. In the next period (885-1045), an independent kingdom was established by the Pakraduni Dynasty and later the Roupinian Dynasty set up the independent Kingdom of Cilicia (1199-1375). Beginning from 1375 until the recent past, Armenian history was shaped by foreign rule in Armenia and in the other countries where Armenians immigrated and settled.

Since the first days of Christianization, Armenians have followed the Church of Alexandria doctrinally and in ecclesiastical direction principally through the Cappadocian Fathers. Christologically, they have held the same doctrine as Saint Cyril and have

professed the creed “One Nature of the Incarnate Word of God,” while at the same time anathematizing the monophysitism of Eutyches. The Armenian Church teaches that Christ became a real and perfect Man in body, mind, and soul without ever ceasing to be God. Of the Seven Ecumenical Councils, the Armenian Church has accepted the decisions of the first three (Nicaea in 325, Constantinople in 381, and Ephesus in 431), rejected the fourth and has refrained from pronouncement relating to the subsequent councils. The Armenian Church accepts the infallibility of the Church in the Ecumenical Councils. The Armenian Church’s teachings on sacraments and church order do not differ from the other Orthodox Churches.

ARCHBISHOP TIRAN NERSOYAN

ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՅՑ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ ծագումը կ'երթայ ետ՝ առաքելական քարոզութեան շրջանին: Քրիստոնէութեան առաջին դարերուն, Հայաստան սերտ յարաբերութիւններ ունէր Արեւմուտքի հետ, ուրկէ նոր կրօնքը թափանցեց այդ երկիրը: Հարաւէն կու գար ասորի քրիստոնէաներու ազդեցութիւնը: Հրէական փոքր գաղութներ, ապահովաբար հաստատուած՝ Բաբելոնեան Գերութեան օրերուն, օգնեցին որ բարի լուրը տարածուէր Հայաստանի մէջ:

Ըստ աւանդութեան, Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ հիմնադիրներն են՝ Թադէոս եւ Բարթողիմէոս Առաքեալները, որոնց շիրիմները ցոյց կը տրուին Հայաստանի մէջ եւ որոնք կը պատուուին իբրեւ սրբատեղիներ: Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ առաքելական սկզբնաւորութենէն մինչեւ չորրորդ դարու սկիզբը, երբ երկիրը պաշտօնապէս ընդունեց Քրիստոնէութիւնը, ապրած են հայ եպիսկոպոսներ՝ որոնց անունները կը յիշուին հին պատմագետներու կողմէ: Ասկէ գատ, ծածուկ Քրիստոնէութեան այս շրջանին, Հայաստանի մէջ պատահած են քրիստոնէաներու բազմաթիւ հալածանքներ,

մասնաւորապէս 110, 250 եւ 287 թուականներուն:

Հայոց պաշտօնական եւ ամբողջական դարձը Քրիստոնէութեան կատարուեցաւ 301-ին, Ս. Գրիգոր Լուսաւորչի կողմէ, որ հայ Պարթեւ մըն էր ծնունդով, Կապադովկիոյ Կեսարիա քաղաքը ուսանած: Ան Հայոց պաշտպան սուրբն է:

Չորրորդ դարու ընթացքին Հայաստանի մէջ շարունակուեցաւ Քրիստոնէութեան քարոզչութիւնը, յոյն եւ ասորի քարոզիչներու լայն օգնութեամբ: Սակայն Աւետարանի տարածումը խոչընդոտի կը հանդիպէր, որովհետեւ Հայութիւնը իր իւրայատուկ այբուբենը չունէր տակաւին: Այս դժուարութեան բարձման համար Սուրբ Մեսրոպ, հայ վարդապետ մը, 405-ին ստեղծեց հայերէն այբուբենը, օժանդակութեամբ Վռամշապուհ թագաւորին եւ Սահակ Կաթողիկոսին: Յաջորդող երեսուն տարիներու ընթացքին յունական Եօթանասնիցի վրայէն հայերէնի թարգմանուեցան Աստուածաշունչը, ինչպէս նաեւ Եկեղեցւոյ Հայրերու կարեւորագոյն գործերը, որոնք կրնան յաջողութեամբ մրցիլ լատին եւ յոյն թարգմանութիւններուն հետ՝ իրենց լեզուի յստակութեամբ, հարստութեամբ եւ շարադասական ճշգրտութեամբ: Մշակութային այս յեղափոխութեան արդիւնքը եղաւ, որ Հայեր 451-ին համարձակեցան

ապստամբիլ Պարսիկ հզօր պետութեան դէմ եւ պատերազմիլ իրենց հաւատքի պաշտպանութեան համար, առաջնորդութեամբ Սուրբն Վարդանի:

Հայաստան 428-ին կորսնցուց իր քաղաքական անկախութիւնը: Սակայն Եկեղեցիին ամուր հաստատումը հինգերորդ դարուն՝ փրկեց Հայութիւնը կորուստէ եւ անկիւնադարձ մը հանդիսացաւ անոր ճակատագրին մէջ: Իբրեւ հետեւանք, Եկեղեցի եւ Ազգութիւն նոյնացան:

Արաբական արշաւանքը Հայաստանը իր մէջ առաւ 640-էն մինչեւ 885: Յաջորդ շրջանին (885-1045) անկախ թագաւորութիւն մը հիմնուեցաւ (Բագրատունիներու), որմէ յետոյ ստեղծուեցաւ Ռուբինեաններու անկախ թագաւորութիւնը Կիլիկիոյ մէջ (1199-1375): Այդ թուականէն սկսեալ մինչեւ մօտիկ անցեալը, Հայոց պատմութիւնը կը հանդիսանայ նկարագրութիւնը կեանքի մը՝ անցուած օտար լուծի տակ Հայաստանի մէջ թէ այլուր՝ զանազան երկիրներ, ուր անոնք գաղթած են եւ հաստատուած:

Վարդապետութեամբ եւ Եկեղեցական ուղղութեամբ, Հայեր առաջին օրէն հետեւած են Աղեքսանդրիոյ Եկեղեցիին, գլխաւորաբար Կապադովկեան Հայրերու միջոցաւ: Քրիստոսաբանութեան մէջ անոնք համակարծիք եղած են Սուրբն Կիլիկի